

Sagen kan vist godt lade sig ordne. Jeg har i Sommer talt med Redningsmandskabet mange Steder, og jeg har ikke af en eneste faaet det Indtryk, at de ønskede at faa erstattet det, der oprindeligt var Tanken — i alt Fald var min Tanke — med 7 Kr. 50 Øre. Jeg henstiller til den højtærede Minister, at der optages en Bevilling, hvorved de kan faa de Støvler og det Olietøj, som de sikkert vil være taknemmelige for.

Samtidig vil jeg gøre en Bemærkning om de Vagtpenge, som Redningsmandskabet faar. Var det ikke muligt, at disse kunne forhøjes lidt? Det forekommer mig, at det er lovlig lidt at give en Mand, der medens andre ligger i deres Senge, skal ud i hvad Slags Vejr det saa er og traskelangs Stranden, 2 Kr. for en Nat. 4 Timers Vagt er det almindelige, og de faar 50 Øre i Timen. Ogsaa denne Sag ønsker jeg blev taget op til velvillig Overvejelse.

Jeg vil dernæst bringe den højtærede Trafikminister en Tak for den Hjælp, der i Ejør blev ydet til Ordningen af Fiske-transporten. Jeg kan glæde den højtærede Minister med at sige, at jeg neppe kan tænke mig, man nogen Sinde har drømt om et saa udmærket Resultat, som der er kommet i alt Fald paa min Egn, idet Sommerfiskeriet og Transporten af Fisk i Sommerens Løb omtrent vilde have været umulig uden denne Hjælp. Men jeg ved, at der mange Steder i Landet, specielt ved Esbjerg, yderligere trænges til Kølevogne til Transport af Fisk om Sommeren, og jeg vil derfor henstille, at man i saa høj Grad som muligt imødekommer de Ønsker, der er fremme om flere Kølevogne paa de forskellige Strækninger.

Til sidst har jeg nogle Bemærkninger at gøre angaaende Rigshospitalet. Jeg kan ikke være enig med det ærede Medlem fra Helsingør (Christian Rasmussen) i den Kritik, han forleden fremsatte over dette Hospital. For mig staaer det saadan — og jeg er kommet paa Rigshospitalet ret ofte i de senere Aar —, at Patienterne der har det godt, medens derimod Sygeplejerskerne har det strengt, og jeg tror derfor, man vilde gøre en Velgerning, hvis man ændrede deres Forhold noget. Vi ude fra Landet har maaske mere Grund til at være taknemmelige for Rigshospitalet end de,

der bor i Københavns nære Omegn. Her har man fra gammel Tid været vant til at have Hospitaler og udmærkede Specialister, men ved Rigshospitalets Oprettelse er vi, selv om Hospitalet koster Landet noget, naaet dertil, at der ikke findes nogen nok saa fattig Mand ude paa Landet, som ikke kan komme ind og faa lige saa god en Pleje og lige saa udmærket en Specialist-Behandling som den rigeste Mand. Det er efter min Mening et saa stort Gode, at vi har Grund til at være taknemmelige derfor. Naar Sygekasserne ude paa Landet vil stille sig velvilligt, kan enhver, hvis Tilstand er en saadan, at han kan befordres, komme ind paa Rigshospitalet og faa Specialist-Behandling til en lige saa billig Pris, som han kan faa det paa det mindste Sygehus paa Landet, ja endda billigere, idet Operation, og hvad dermed staaer i Forbindelse, ikke beløber sig til mere end selve Kostpengene paa et Landsygehus. Derfor kan jeg ikke andet end glæde mig over Rigshospitalet.

Men der er ved Hospitalet et Forhold, som jeg synes er forkert. Vi maa ufravigelig i alt for kort Tid slide de Mennesker op, der tjener derinde. Man har tidligere talt om Normalarbejdstid, men det har man vist aldrig tænkt sig skulde indføres paa Rigshospitalet. Der er man gaaet til den anden Side. Man begynder der Dagarbejdet Kl. 6 om Morgenen og fortsætter til Kl. 8 Aften, og det er jo ikke Normalarbejdstid, selv om det ganske vist midt paa Dagen er en Fritid paa en Times Tid eller halvanden. En saadan Arbejdstid er efter min Mening alt for lang, for det drejer sig her faktisk om Arbejde og Jag og Væren i Virksomhed, mange Gange endog nerveanspændende Virksomhed, fra Morgen til Aften. Følgen bliver, at Sygeplejerskerne ikke kan være der i ret mange Aar, før de er halvt opslidte, og de maa saa skynde sig ud derfra, og netop dem, som man helst skulde beholde, kan man maaske ikke beholde, for et Menneske kan vanskeligt forsvare at slide sig op i en ung Alder, og Lønnen er ikke saa stor, at der kan spares noget til at leve af siden hen. Jeg henstiller til den højtærede Kultusminister at tage denne Sag op til Overvejelse. Jeg kan ikke tro, at